

Szám.

UTÓK:

-ik szá-
fejtlése:
m falu

Szarvas
Freund
Gyula.

lik szá-
se:

Mauritz
Katieza,
Margit.

m és
smét
dves
9-én

mára,
orán
b.

javára

stván I
A már
t össze-

jes kis
ecsi.

a-épület
alát.



PIHENŐ. (Lásd a 132. lapon.)

XXIII. kötet. 9. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1882. augusztus 27-én.

AZ ARANY ÓRA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)



LEÁNYOK azonnal elmondtak mindenféle meséket elvarázsolt királykisasszonyokról, átláthatatlan sűrűségbe rejtett tündérmesékről, melyeket óriások őriznek. Ők ketten lesznek az elvarázsolt királyleányok, Imre az óriás, szükségből az öreg Ambrus, ha épen ott heverész valahol a fűben, szintén mint valami óriás szerepelhet. Imre mindebből, az igazat megvallva, keveset értett és semmikép sem tudta elképzelni, hogy a kunyhó, melyet összetákolnak, majd tündérpalota lesz, Irénke és Lottika elvarázsolt királyleányok, ő meg Ambrus pedig veszedelmes óriások. De azért a kunyhó építésére neki is nagy kedve volt.

— Nagyon jó lesz az, mondá. Ha eső lep meg, lesz hová elbujnunk, aztán meg a könyveket, játékokat nem kell minden nap hurezoznunk, lesz hová eltenni.

Azonnal kikeresték a legjobb helyet. Imre haza szaladt mindenféle szerszámaiért és hozzáfogtak a munkához. Természetesen Imre volt a főépítőmester, de Irénke és Lottika is derekasan segítettek. Imre verte be a nagy karókat, a leányok pedig vékony galyat fontak a karók közé, ez volt a fal. A tetőzetet Imre nemcsak zöld galyakkal, hanem fűvel, mohával is telerakta, úgy hogy az eső semmikép sem hatolhatott volna be. Szinte kívánták, hogy mielőbb jöjjön egy kis zápor, hadd lássák, milyen pompás menedéket nyújt kunyhójuk.

Mikor az építéssel elkészültek, még

hátra volt a berendezés, mert ha már ilyen fényes palotát emeltek, természetesen nem ülhetek benne a földre. Imre gondoskodott bútorokról is. Az ő házukban a padláson volt mindenféle ócska törött szék és asztal; ezekből oda vittek a szigetre, a mi szükséges volt. Az asztalnak csak három lába volt ugyan, de Imre csinált negyediket: összetatarozta, a sarokba pedig polcot csinált, melyre szép rendbe felrakhatták könyveiket, játékszereiket.

Mindez persze nem készült el egy nap alatt, sőt beletelt egy hét is, míg a titkos nyaraló teljesen készen állott. Hogy készül, azt nem tudta a gyermekeken kívül senki, csak az öreg Ambrus, ki majd mindennap megjelent ott a szigeten s látva a gyermekek buzgó munkáját, szelid mosolyával bámulta, sőt segített is, ha Imre nyájasan megszólította és mutatta, mit tegyen. Mint mindig, szótlanul jött, ment, vagy leheveredett a sűrű bokrok közé. Mintha ott se lett volna. Ő előtte Imre tanulni sem szégyelt a leánykáktól, pedig mióta a kunyhó elkészült, nagy buzgalommal folyt benne a munka. Imre meggyőződött, hogy Irénke és Lottika igazán jó szívetlennel magyaráznak neki mindent s így aztán maga is kedvet kapott a tanuláshoz, irogatott, számolgatott és figyelmesen hallgatta, mikor Irénke valamit magyarázott. Gábor bácsi váltig csodálkozott, mikor Imre hozzá leczkére ment, hogy egy idő óta mennyire jobban haladt a fiu, írása mennyire javul s a föladványokat milyen hibátlanul készíti. A két testvér pedig őszintén örült, mikor Gábor bácsi dicsérte Imrét.

Annyira megszerették a saját maguk alkotta kedves rejteket, hogy most már alig mentek másfelé s százféle játékot találtak ki, melyet ott zavartalanul folytathattak. Hanem egy napon aztán Irénke és Lottika nem jelenhettek meg, mert megjött a nap, melyre Aladáréhoz a nagy mulatságra voltak meghíva. Imre megint láthatólag boszus és komoly lett, mikor mondták neki, hogy másnap nem igen fognak találkozhatni; a két leányka is sajnálta, hogy nem lehetnek majd együtt kedvencz helyökön s azzal a kiállhatatlan Aladárral kell találkozniok; de másrészt mégis kíváncsiak voltak a kastélyra és a szép kertre.

Másnap tehát csinosan felöltözve, el is mentek Gábor bácsival és a néniével Aladáréhoz, hol már nagy társaság volt együtt. Sok gyermek is volt ott s Irénke és Lottika csakhamar megismerkedtek velök; Aladárt pedig alig látták, mert ő kényesen szivarozgatva járt föl és alá, nem vegyült a gyermekek játékába, mintha efféle már nem illenék az olyan nagy gavallérhoz. Egyszer azonban édes anyja, a mint épen Irénke és Lottika mellett elszélt, így szólt:

— Aladár, még nem mutattad meg kis vendégeinknek a kastélyt és egyéb látni valót. Vezesd körül őket.

Aladár eleinte ugyancsak kelleetlen arcot vágott, de aztán mégis csak megtette, mert hiu és dicsekedő volt, szeretett kérkedni vele, mennyi szép és drága holmi van a kastélyban. Nagyuri leereszkedéssel mondá tehát:

— Jól van, jöjjetek hát velem. Ne féljete, Nero meg van kötve, nem lesz bajotok.

Irénke és Lottika nevetve felelték, hogy már nem félnek Nerótól, tudják, hogy nem olyan veszedelmes, a milyennek látszik. Aztán megindultak Aladárral s bejárták a kastély fényes termeit, melyek valóban nagyon szépek voltak. A két leányka szebbet még nem is látott s ezt őszintén megvallotta, a mi nagyon hizelgett Aladárnak, úgy hogy barátságosabban kezdett beszélgetni vendégeivel, magyarázgatva nekik minden drágaságot, még a saját arany óráját és vastag aranylánczát is. Ez már első találkozásukkor, a vasuton, szemébe tünt a két leánykának s most, hogy jobban megnézték, a lánczocska végén sajtóságos kis kulcsot vettek észre.

— Miféle kulcs ez? kérdé Irénke.

— Oh, az csak afféle játék, disz, felelé Aladár. Tudjátok, ez családi örökség, még a nagybátyámé volt, tőle örököltem és mint családi kincset viselem. Meglehet, hogy az öreg urnak volt valami kis szekrénykéje, a melyhez ez a kulcs szolgált; de régen lehetett s bizonyosan tuladott rajta, mert nem találtuk. Az is lehet, hogy ezt a kulcsot csak furcsasága miatt akasztotta ide az óralánczra.

Nem gondoltak tovább vele s miután a kastélyban mindent megnézték, ismét a kertbe mentek. Végigjárták a virágcsoportokat, lugosokat, fasorokat s eljutottak a kert szélére, hol a nagy folyó képezte a határt. Itt a parton csinos kis csónak volt kikötve.

— Milyen szép kis csónak! szólt Irénke. Ez a tied, ugy-e?

— Természetesen, felelé Aladár büszkén.

— És szoktál gyakran evezgetni?

— Én csak csónakázom, de nem evezek, szólt Aladár kevélyen. Az evezőtől feltörik az ember keze; szolgám evez, én pedig kényelmesen ülök a csónakban.

— Oh ugy nem ér az semmit, mondá Lottika; a csónakázás akkor igazi mulatság, ha magunk evezünk. Mi Budapesten sokszor mulattunk ezzel a városliget taván. Persze, mindig volt velünk valaki. És mi a neve a csónaknak?

— Mi a neve? szólt Aladár kissé meglepetve.

— Persze! Az a szokás, hogy az efféle csónakot bizonyos névre keresztelnek s a nevet reá írják. A városligetben van »Hunyady«, »Deák Ferencz«, »Erzsébet« és még sok más.

— Erre még nem is gondoltam. De ezt könnyen megtehetjük, csak nevet kell választani.

A leányok sokféle nevet mondtak, de Aladárnak egyik sem tetszett.

— Ti hoztátok szóba, hogy neve legyen, tehát rólatok fogom elnevezni, mondá. Legyen »Iré« vagy »Lotti.«

— Akkor »Iré« legyen, szólt Lottika, mert ő az idősebb, őt illeti az elsőség.

— Igen, de te kérdezősködtél a név után, tehát tied az érdem. Legyen »Lotti«, szólt Irénke.

— Soh' se vitázzatok, szólt Aladár, majd eldönti a sors. Pénzdarabot dobok fel s ha feje esik fölül, akkor »Iré« lesz, ha irás, akkor »Lotti.«

Azonnal meg is tette s a sors úgy döntött, hogy »Iré« legyen a csónak neve.

— Még ma este ráföstem két betűvel, mondá Aladár. (Folyt. köv.)

Pihenő.

(Képpel a czimlapon.)

NINCS szebb, mint a hegedűszó
Büvös bájos szívéhez szóló.
De csak úgy zeng ám az szépen,
Ha a vonó ügyes kézben.

De míg az a kéz ügyes lesz,
Hej! be sok idő kell ehhez.
Sok idő és sok szorgalom —
Flórácska szorgalmas nagyon.

Órák hosszat elpróbálgat
Egy-egy nótát; el is fárad,
De megpihen ilyenkor — és
Olyan édes e pihenés!

A VÉN RÉVÉSZ UNOKÁJA.

— Kicsi történetke, Tamás bácsitól. —



Sok esztendeig távol voltam a falutól s mikor tavaly ismét odakerültem látogatóba, sok mindent nagyon megváltozva találtam. Mindenek fölött pedig eltűnt a rév, mely a falu melletti nagy folyón azelőtt átszállította a kocsikat, gyalogosokat. Mikor én afféle diágyerek voltam, nagy gyönyörűségem telt abban, hogy órákat töltöttem a réven, eveztem a révésszel egyik partról a másikra s hébe-korba bizony majd bele is pottyantam a vízbe. Minderre nagyon jól emlékeztem, azért rögtön szemembe tűnt, hogy nincs többé rév, hanem messze a helytől, hol a rév járt, a falu tulsó szélén szép erős hidat építettek. Ezen most már jártak-keltek, mindenki kedvére, a mi persze sokkal kényelmesebb és biztosabb.

A mint egy napon a hajdani rév helye felé sétáltam, a folyó partján egy öreg ős embert láttam ülni, fejét térdre támasztott kezeibe hajtva. Mereven, mozdulatlanul ült ott, nem nézett se jobbra, se balra s oly végtelenül szomorúnak látszott, hogy szinte megsajnáltam. Nem akartam azonban háborgatni s egy épen arra jövő ismerős gazdától kértem, ki az a szomorú öreg ember?

— Hát nem ismert rá a teins ur? felelt a gazda. Pedig sokat volt ám veled hajdanában, mikor még itt volt a rév. Ez az öreg András, a révész.

— Az öreg révész? Bizony rá nem ismertem volna. Jól emlékszem rá, izmos és erős férfi volt és mindig jókedvű, sokat tréfált velem, mikor a réven játszadoztam.

— Az ám, derék ember volt az öreg András, messze földön nem volt olyan révész. Akárhogy megáradt a víz, biztosan vezette a révet egyik partról a másikra; nem is történt soha semmi szerencsétlenség. Keresett is szép pénzt és az a szerencséje, mert van miből megélnie, mióta olyan szomorú sorsra jutott.

— Hát mi történt vele?

— Nagy szerencsétlenség, — megvakult mindkét szemére s a városi doktor azt mondja, nem is lehet rajta segíteni, vak marad örökre.

— Szegény ember!

— Bizony sajnálni való. Mikor a szencsétlenség érte, persze abba kellett hagynia a mesterséget, nem is dolgozott többé semmit. De eleinte még csak türelmesen viselte a sorsát. Nem messze an a háza, onnan kivezettette magát a

a víz partjára és hallgatta, mint járnak-kelenek a réven. Az evezőcsapásokról pontosan tudta, ha nem látta is, hol van a rév, jól vezetik-e és sokszor odakiáltott az új révésznek, mit kell tennie. Aztán az emberek mind ismerték, meg-megálltak, beszélgettek vele s így szépen eltöltötte a napot. De mióta a hid elkészült, a rév pedig nem jár többé, azóta senki sem jár többé ezen a környéken s szegény öreg András csak azóta vak igazán. Kiül most is a folyó partjára, de nem hall semmit, nem beszél senkivel. És azóta napról napra mogorvább, szerencsétlenebb; ha egyedül van, sokszor sir is öreg ember létére. Persze nem csoda . . . hajdan mindenki megbecsülte, jóformán első ember volt a faluban, most pedig nyomorult vak ember, tehetetlen, a kivel senki sem törődik.

Ezt beszélte el nekem a derék gazda s én aztán láttam, hogy csakugyan minden úgy van. Beszélni akartam a szegény öreg Andrással, de alig felelt, mogorván hallgatott s utoljára sirva fakadt. Valóban sajnálatra méltó szerencsétlen öreg ember volt.

Néhány nap múlva visszatértem a városba, de e nyáron a minap megint kirándultam oda. Sétaközben megint eljutottam a folyó partjára s eszembe jutván a tavalyi találkozás, tünődtem, vajjon mi lett azóta az öreg révészből? És épen a mint erre gondoltam, megpillantottam őt, de bizony megint alig ismertem reá. Egy körülbelül tizenhárom éves leánykával ment karonfogva a falu felé, még pedig épen nem bágyadtan, szomorúan, mint afféle szerencsétlen vak öreg, hanem für-

gén, gyors léptekkel és olyan vig nevetgé-
léssel, hogy messzire elhangzott. Utánok
indultam, de oly gyorsan mentek, hogy az
utcza sarkán eltűntek szemem elől, bemen-
tek valamelyik házba.

Még azon a napon találkoztam a
gazdával, kivel tavaly beszélgettem az
öreg révészről.

— Mi történt az öreggel? kérdém.
Olyan vidámnak, fürgének láttam, mintha
semmi baja sem volna? Talán mégis meg-
gyógyult?

— A szemeire nem, felelt a gazda.
De azon most már nem is busul annyira,
mert meggyógyult a lelke.

— Hogyan? Mi történt vele?

— Az, hogy küldött neki az Ég vi-
gasztalót . . . talán látta is a teinsur azt a
fiatal leánykát, a kivel most az öreg András
járni szokott?

— Láttam. Ki az?

— Az Juliska, az öregnek unokája.
A szomszéd faluban lakott anyjával, az
öreg révész leányával. Mindig hívták az
öreget, menjen át hozzájuk lakni, de nem
akart, itt akar élni holtáig ebben a falu-
ban, a hol megöregedett. Végre hát ide
küldték hozzá Juliskát és azóta vége az
öreg révész szomorúságának.

— És ugyan mit tehet egy olyan kis
leányka, hogy megvigasztaljon egy szeren-
csétlen öreg embert?

— Nagyon sokat, szinte el sem tud-
nám mind mondani. Hát legelőször is le-
szoktatta az öreget a sirásról, az ám, még
pedig azzal, hogy nem hagyott rá időt
András bácsinak. Nem vezette ki a folyó
partjára, hanem adott neki valami végezni
valót, a mit a vak csinálhat, leült oda

melléje és elővett valami könyvet . . . mert
tud ám szépen olvasni a kis Juliska és az
iskolában jutalomul szolgálmaért sok
szép könyvet kapott. Gyönyörű történetek
vannak benne, magam is hallottam. Az
öreg eleinte nem igen hallgatott reá, de
lassanként egyik-másik szép történet mégis
érdekelte, úgy, hogy kétszer is elolvas-
tatta magának és akkor aztán az a hamis
kis leány azt kívánta, hogy mondja el az
öreg, a mit hallott. András bácsinak pedig
mindig jó esze volt, a mit hallott, jól el
tudta mondani és mikor a faluban az
emberek hallották, hogy András bácsi
történeteket tud, hívogatták ide is, oda is,
hogy mesélje el. Ez nagyon megtetszett
az öregnek, büszke lett rá, hogy megint
keresik a kedvét; nem gondol többé min-
dig csak szerencsétlen vakságára, hanem
eljár ismerőseihez és mindig sokan gyül-
nek össze körülötte, az öreg alig győzi a
beszédet. Aztán az öreg jó plébános,
mikor ezt a dolgot hallotta, magához
hívta Juliskát, megdicsérte és azt mondta,
hogy mindennap oda adja az ujságot,
melyből szintén mindenféle érdekes dol-
gokat olvashat fel az öregnek. Azóta
András bácsi beszél el az egész falunak,
mi történik a nagy világon és megint
nagyra becsülik, eljárnak hozzá, időt sem
hagynak neki, hogy a maga bajával töp-
renkedjék. Nem is gondol rá többé, bele-
nyugodott Isten akaratába és igyekszik
olyan jól tölteni napjait, a mennyire csak
lehet. Majdnem azt lehetne mondani, hogy
megint vig és boldog ember, néha pedig
maga magát dorgálja, hogy azelőtt any-
nyira el tudott csüggedni. Ezt pedig
mind annak a jó kis leánynak köszönheti.

Mag
minden t
elmondta
hogy az I
öregnek s
Juliska f
éveit.

Z

Magam is tapasztaltam aztán, hogy minden úgy van, a mint a derék gazda elmondta. És magam is azt mondtam, hogy az Ég vigasztalót küldött a szegény öregnek s a gyermeki szeretet, jóság által Juliska fölvidította öreg nagyapja utolsó éveit.

Nyári regg.

(Képpel a 136—137. lapokon.)

ZÖLD a mező, kék a menny —
 Ucczú! a szabadba menj!
 Minden olyan fürge, vig:
 Száll madár
 És bogár
 Gyors fecske,
 Szép lepke
 S a bárány ugrándozik.

Tónika és mamája
 A mezőben sétála,
 Mellettük a hófchér
 Bárány bőrbe se fér,
 Úgy vigad,
 Úgy szalad,
 Úgy mekeg . . .
 Szép a regg,
 Boldog a ki ilyet ér!

Cseng a bárány-csöngetyü,
 Gyöngyös, harmatos a fü,
 Illat száll köröskörül, —
 Kis Tónika úgy örül,
 Vigan él
 Nevetgél;
 Ennél jobb élet se kell!
 S ha kifáradt, akkor fel
 Mamácska vállára ül.

BREKEKE DIADALA.

— Állatmese négy képpel. —



ZZÓ forrón süttött a nyári nap, egy esőppecske kis szellő sem mozdult, a növények bágyadtan hajtották le fejüket, a madarak tikkadtan bujtak a bokrok közé s megszűntek dalolni. A retentő hőségben csupán csak egy nagy tó lakosai érezték jól magukat: a békák, mert nekik annál kellemesebb volt a vízben paeskolni, uszkálni. Ők nem is zúgolódtak, hanem úgy találták, hogy igen pompás idő jár, a kinek melege van, hát jőjjön a tóba fürödni.

A madarak persze nem követhették ezt a bölcs tanácsot s tovább sohajtoztak egy kis szellőért vagy esőért, melyre azonban egyelőre semmi kilátás sem volt; a békák pedig, látva a többi állatok kedvetlenségét, csak annál inkább meg voltak elégedve a saját sorsukkal s széles jó kedvükben azon törték a fejüket, mikép mulathatnának legjobban. El is mentek a vén Nyekkeneshez, a ki legöregebb volt valamennyiök között és kormányozta az egész békalakosságot bölcsen és igazságosan s a ki mindig tudott jó tanácsot adni; tőle kérdezték, hogy minekutánna olyan nagyon jó dolguk van, miféle vig mulatságot rendezhetnének.

Nyekkenes egy ideig gondolkozott aztán így szólt:

— Tudjátok mit, fiaim? Hát rendezetek valami versenyt, melyben kitiüntethetitek ügyességeteket.

— Az ugyan jó lesz, kiáltott Pöf-fencs, a ki igen lármás, elbizakodott ficzkó

(Folytatása a 138. lapon.)



NYÁRI REGG. (Lásd a 135. lapon.)

(Folytatás a 135. laphoz.)

volt. Rendezzünk ugró versenyt kint a gyepen.

— No persze, hiszen ott megsülünk, szólt a fiatal Brekeke. Épen azért van olyan jó dolgunk, mert itt lehetünk a vízben. Én azt indítványozom, hogy uszó versenyt rendezzünk.

— Meghiszem, hogy nem mersz kijönni a szárazra, felelt Pöffencs gunyosan. Gyöngé legény vagy, félsz, hogy mindjárt elájulnál.

— Ne pörlekedjete, rivallt rájuk az öreg Nyekkenes keményen. (Lásd a képet a 139. lapon.) Nem lesz sem ugró sem uszóverseny, találtam már valami érdekesebbet.

— Mi az? Mi az? kérdék mindnyájan kíváncsian.

— Láthatjátok gyakran, hogy az emberek, ezek a kegyetlen óriások, a kik minket sokszor üldöznek, el-eljönnek ide a tóra és csónakáznak, aztán néha versenyeznek, ki jut át hamarabb egyik oldalról a másikra. Hallottam is, mikor egyikök mondta, hogy a nagyvilágban most ez a divatos multság. Tehát mi is ezzel fogunk mulatni.

— Nagyon jó lesz! kiálták többen.

De a fiatal Brekeke nem találta a dolgot nagyon jónak.

— Hol veszünk csónakot és evezőt? kérdé.

— Itt közel a parton találtok elég fakérget, választhat kiki olyant, a milyenre szüksége van, csónaknak. Evezőnek meg a vízi liliomból vegyetek egy-egy szárat.

— De ha nappal rendezzük a ver-

senyt, a nap agyon pörköl, míg kint leszünk a vízből, jegyzé meg újra Brekeke.

— Ahá, félsz a versenytől, gunyolódék ismét Pöffencs és nagy pöffeszkedve felfujta magát. Jobb is lesz, ha az ilyen gyöngé legények nem állanak ki a versenyre, úgy is hiába erőlködtek mindnyájan, mert előre mondhatom, hogy én leszek a győztes.

— Majd megvállik, felelé Brekeke. Végén csattan az ostor. Nekem nem igen tetszik ugyan ez a multság, de csak azért is versenyezni fogok.

— Tehát holnap délután legyetek készen, szólt az öreg Nyekkenes s ezzel lemerült a víz alá.

Brekeke is lemerült s miután jól tesztelte magát vízzel, kimászott a partra, hogy csónaknak való fakérget keressen, mert a nagy verseny előtt kissé gyakorolni akarta magát az evezés mesterségében. Még nem messze ment, mikor egyszerre segélykiáltást hallott, mely egészen közletről hangzott, de mintha mélyről, a föld alól jött volna. Brekeke igen jószívű volt és szeretett segíteni, a hol lehetett: azonnal megindult tehát abban az irányban, a merről a kiáltás hallatszott és csakhamar eljutott egy mély veremhez, melybe gyors ugrása közben majd belepottyant. De mégis idején észre vette, megállt a szélén és lekukucsált az üregbe, melynek fenekén egy kis mezei egérke vergődött és jajgatott keservesen.

— No, mi a baj? Mit csinálsz te ott? kérdé Brekeke.

— Jaj, segíts ki innen, kedves jó Brekeke! rimánkodék az egérke. Azok a

gonosz e
én bele

ravaszu

koma, d

ott fenn

B

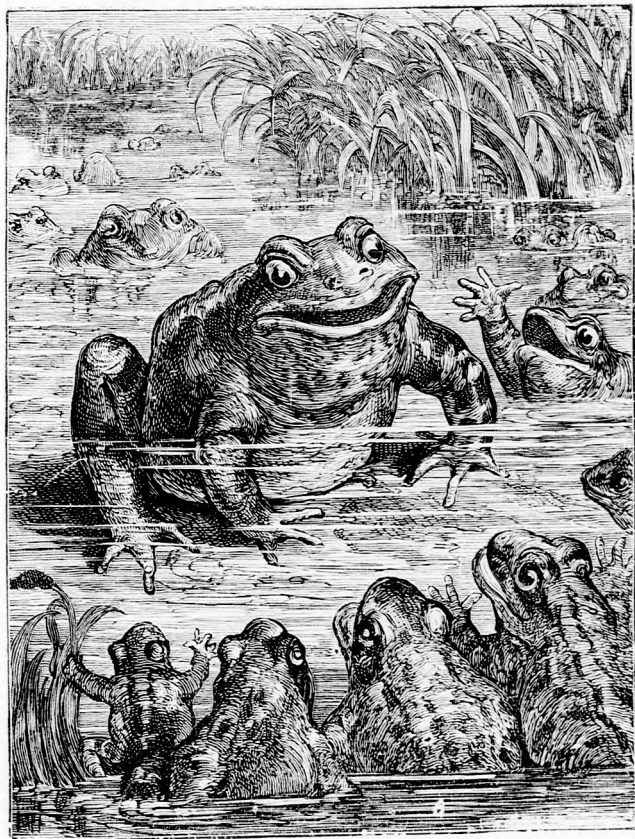
végre a

gonosz emberek itt mély vermet ástak s én bele estem.

— Hát kapaszkodjál ki.

— Nem lehet! Látod, a verem olyan ravaszul van ásva, hogy a fala egészen

meredek és sima, százszor is próbáltam, mindig visszaestem, már csupa kék folt a testem. És ha emberek jönnek, megfognak, megölnék! Oh segíts ki innen, örökké hálás leszek.



NE PÖRLEKEDJETEK, RIVALT RÁJOK AZ ÖREG . . . (Lásd a 138. lapon.)

— Szívesen megtenném, kedves egér koma, de hát hogy fogjak hozzá?

— Azt én itt nem tudhatom; de te ott fenn körülnézhetsz.

Brekte körülnézett, gondolkozott és végre azt találta ki, hogy köveket gördít

a verembe, míg egészen betölti. Nagy fáradsággal oda is hengerített egy pár követ, de csakhamar kitűnt, hogy ez bizony nem jó mód, mert a kövek reáestek az egérkére s majd agyonütötték. Aztán három napig sem birt volna annyi követ

összehordani, hogy a mély vermet megtöltse.

— Így nem boldogulunk, mondá. Várj csak, más valamit gondolok ki.

Körülnézett s nem messze egy száraz galyat pillantott meg.

— Mondd csak, egér koma, ha egy fáagat nyujtanék le, azon fel tudnál kapaszkodni?

— Hogyne!

Az nagyon jó lesz.

Brekeke tehát nagy fáradtsággal oda vonszolta a száraz galyat. Ugyan csak beleizzadt, míg az egyik végét lebocsátotta a verembe; de végre mégis sikerült s nagy öröme az egérke fűrgén főlzaladt a mélyből és hálásan mondá:

— Köszönöm, jó Brekeke! Ha valamiben szolgálatodra lehetek, mindig számíthatsz reám.

— Oh, szót sem érdemel, szívesen tettem, felelt a derék Brekeke.

Kettecskén ballagtak odább s közben Brekeke elmesélte, mi járatban van.

— Várj csak, elvezetlek én olyan helyre, a hol pompás csónaknak való fakérget találsz, szólt az egérke. Ha kivá-

lasztottál egyet, én majd elviszem a tó partjáiig, én könnyebben boldogulok vele. Aztán ott a víz mellett bemutatlak egyik atyámfiaának, a vízi patkánynak, a ki nagyon járatos mindenféle vízi mulatságban. Ó majd ad neked jó tanácsot és oktatást, hogy amál biztosabban győzzél a versenyen.

A hálás egérke csakugyan elvezette megmentőjét

olyan helyre, hol az emberek egy nagy fát vágtak volt le és sok kérget hagytak a földön. Brekeke választott csónakot, az egérke szájába fogta és egy kis fáradtsággal ugyan, de csakhamar oda vonszolta a tó partjához. Aztán fölkeresték a vízi patkányt, kit éppen otthon találtak s kinek az egér-

ke elbeszélte, milyen szép tettet vitt végbe a derék Brekeke.

— Egész családunk hálával tartozik neki, mondá végül az egérke. Megígértem Brekeke barátomnak, hogy elvezetem hozzád, kedves urambótyám s megkérlek, adj neki egy kis oktatást a hál napi versenyre.

— Nagyon szívesen, felelé az öreg



KÖSZÖNÖM, JÓ BREKEKE!

9. Sz
patkán
hogy se
tunk a



Cs
ült, vag
—
kány. M

patkány. Az ilyen derék ifju megérdemli, hogy segítsük. Mindjárt hozzá is foghatunk a gyakorlathoz. Egér öcsém, harapj

le amott egy liliumlevelet evezőnek, én addig vizre bocsátom a csónakot s ráültem Brekeke barátunkat.



A VERSENY PÖFFENCS ÉS BREKEKE KÖZT FOLYT. (Lásd a 143. lapon.)

Csakhamar elkészültek s Brekeke ott ült, vagy inkább állt a csónakon.

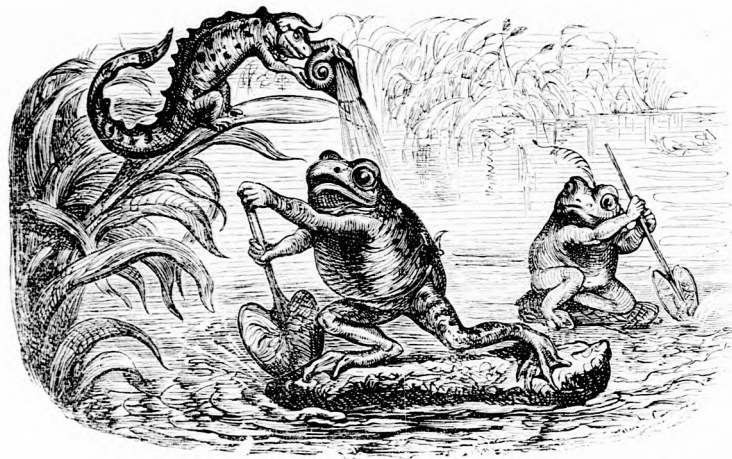
— Csak bátran, biztatá a vízi patkány. Mindenekelőtt arra törekedjél, hogy

el ne veszítsd az egyensúlyt . . . aztán szépen egyformán, taktusban evez. Én majd melletted uszom és tartom a csónakot, míg kissé beleszoktál a hintázásába.

A kísérlet eleinte nehezen ment s Brekeke egy párszor lefordult a vízbe, egyszer pedig, a mint megint felfordult, az evezővel úgy arczon ütötte uszó mestereét, hogy ez akaratlanul is nagyot kiáltott a fájdalomtól. Az ilyen apró bal eseteken azonban csak nevettek s mert Brekeke ügyes legény volt, rövid idő múlva már egészen jól ment a dolog s a vízi patkány végre kijelentette, hogy most

már bátran versenyezhet. Aztán még jó tanácsokat adott neki.

— A csónakodat a verseny idejéig tartsd száraz helyen, mert ha vízben hagynád, eláznék, olyan lenne, mint a szivacs és nehéz volna hajtani. Magad pedig, mielőtt a versenyhez fognátok, jól szívd magad tele vízzel, mert a csónakon a nap erősen sütni fog, bőröd kiszárad s hamar elbágyadnál.



A GYIKOSKA RÁÖNTÖTTE A VIZET. (Lásd a 143. lapon.)

Brekeke megköszönte a jó tanácsot és az oktatást, aztán vigan ment haza. Utközben egyszerre mérges veszekedés és viaskodás zaja hallatszott s a mint a zaj irányában ment, látta, hogy egy nagygyik kegyetlenül ráront egy kisebb gyikocsára s el akarta tőle venni a kövér bogárkát, melyet a kis gyikocsksa magának ozsonára fogott.

— Ejnye, ez már mégsem igazság, kiáltott Brekeke. Az erősebbnek még

védelmesni kellene kis rokonát, nem hogy megrabolja. Megállj, gonosz, ketten talán bírunk veled.

Oda sietett és keményen a farkába harapott a nagy gyiknak, úgy hogy jókora darabot le is tört belőle. A gonosz gyik majd elájult a fájdalomtól s mikor látta, hogy most már két ellenféllel kellene megküzdeni, ijedten elfutott. A kicsi gyikocsksa szerencsésen megszabadult s hálásan mondá:

— Köszönöm, jó Brekeke, hogy megsegítettél. E nélkül az a gonosz atyámfia talán meg is ölt volna, csakhogy elragadja tőlem a jó falatot. Mondd, mivel bizonyít-sam be hálámat?

— Oh, szóra sem érdemes, szívesen tettem, felelé Brekeke s hazauszott.

Másnap nagy sürgés-forgás volt a tóban és a tó környékén, mert hire futott, milyen nagy esemény készül. Messziről jöttek a nézők s helyet foglaltak a vízre hajló ágakan. Az egér, szarvasbogár, méh, pillangó kíváncsian várták a nagy versenyt s még a lusta csiga is fölmászott egy ág végére, honnan jól láthatott mindent.

Az öreg Nyekkenes s vele a legöregebb békák voltak a pályabírák s kitűzték a távolságot; a tavon keresztül a tulsó partig kellett evezni és vissza. Hatan jelentkeztek a versenyre, de a távolságot mindnyájan nagyon nagynak találták. Brekeke meg is mondta:

— Hiszen peccsenyévé sülünk azalatt a forró napon, ha nem szabad közbe leszállni a vízbe fürödni.

— Azt bizony nem szabad. De épea mert nehéz feladat, nagy lesz a győztes diésősége, felelé Nyekkenes.

Az elbizakodott Pöffencs szintén megijedt a nagy távolságtól, de mert már tegnap hetvenkedett, hogy győzni fog, röstelt visszavonulni. Hanem azt szerette volna, ha Brekeke lemond a versenyről, mert titokban félt tőle. Így szólt tehát:

— Bizony jobb is lesz, Brekeke öcsém, ha bele nem fogsz. Nem ilyen gyöngé legénynek való multság ez, aztán hiába is próbálkozol, mert azt csak hiszed, hogy velem szemben nem győzhetsél.

— Már csak megpróbálom, felelé Brekeke.

A versenyzők sorba állottak s az egérke mint trombitás megadta a jelt az indulásra. Nagy tüzzel indultak meg, de alighogy megindultak, négy versenyző felfordult csónakostul, nem is tudott többé visszakapaszkodni s így a verseny csak Pöffencs és Brekeke közt folyt tovább, (Lásd a képet a 141. lapon.)

Brekeke szabályosan, nyugodtan evezett, míg a sokkal izmosabb Pöffencs nagyokat lökött csónakján. Hol az egyik, hol a másik járt elől s barátaik, rokonaik, kik uszva követték, biztatták őket. Már a tulsó part közelébe értek, hol meg kellett fordulni s még egyikök sem volt határozott előnyben. De itt Brekeke már lankadni kezdett. A forró nap rettentően sütötte, bőre egészen kiszáradt, már alig lihegett s az evező majd kiesett a kezéből. Pöffencs is nagyon oda volt, de még jobban birta és biztosan számított arra, hogy Brekeke nemsokára kidől és ő aztán minden erőlködés nélkül fog győzni.

De a mint Brekeke a tulsó part mellett megfordult és elsomorodva látta, hogy vissza felé már nem fogja birni a versenyt, egyszerre új erőt nyert: a mint egy nád alatt elhaladt, fölülről valaki üdítő zuhanyt öntött reá. Föltekintett s a gyököcskát pillantá meg, ki egy üres csigahéjba meritett volt vizet s tudván, hogy szükséges lesz megmentőjének, a nádra kuszva a kellő pillanatban ráöntötte és megerősítette. (Lásd a képet a 142. lapon.)

Brekeke egészen fölüdülve most már megint szaporán evezett, míg Pöffencs feleton kidőlt. Brekeke lett a győztes és

nagy volt a dicsősége, mindenki gratulált neki s azontul ő volt a hős a tóban: ő azonban nem bizakodott el, hanem így szólt magában:

— Jó barátaim segítségének köszönhetem a dicsőséget, jó barátokat pedig jó tettek által nyertem. Jövőre is ugy fogok cselekedni.

RÓMAI RÉGISÉG.



MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXIII. köt. 7-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Szitakötő.”

Helyesen fejtették meg: Matlekovicz Róza, Vigyázó Elemér, Váradai Rózika és Béla, Oláh János, Herrich Melanie, Flesch Misi, Deutsch Győző és László, Kohn Sarolta és Giza, Döry Frigyes és Feri, Vass Jenő, Kramberger Hermina, Petrovicz Elek, Frey Ottó, Tarafás Honka, Sachs Hilda, Strassburger Malvina és Olivia, Weisz Etelka, József és Ignác, Szabó Nándor, Szűsz Ilus és Ernő, Szász Kálmán, Schulhof Rikhard, Kraus Ármin, Epstein Ödön, Goldstein

Zseni, Mauritz Juliska és Gyula, Klein Géza és Andor, Halbrohr Hona, Krausz Jenő és Miksa, Lövinger Fannika és Miksa, Weisz Ferike, Felek, Ludovika, Spindler Marián és Rudolf, Strohhoffer Béla, Deuts Sándor és Soma, Gránát Kati, Leuchter Márton, Szentirmay Béla, Fried Ida, Schlieszer Sárika és Armin, Krausz Mili és Berta, Kohn Fanni és Jakab, Goldstein Adolf, Molecz Béla, Weisz Miksa és Elemér, Eisenberger Olga, Strausz Margit és Kornélia, Máhrer Lipót, Lindner Emma, Schwarcz Berta, Révy Laci, Lekow Ida és Hedvig, Borombovicz Róza, János és Antal, Arany Irén, Bakonyi Károly.

*

A »Kis Lap« XXIII. köt. 6-ik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Deuts Sándor és Soma, Spindler Marián és Rudolf, Felek Ludovika, Szabó Nándor.

FORGÓ BÁCSI PÓSTÁJA.

Csukássy Jenő. A levél elvesztét magam is sajnálom. De majd legközelebbi alkalommal jóvá tesszük. — **Ellbogen Samu.** A bécsi Szent István-templomot nem a magyar szent István király építtette és nem is róla nevezték el, hanem egy még régebben élt Isván nevű szent férfuról. A magyar szent király már rég meghalt volt, mikor a bécsi templomot építették. — **Steiner Olga.** Örömmel látlak kis olvasóim nagy seregében. Első megfejtésed nem igen sikerült ugyan, de az nem baj; majd máskor jobban sikerül, ha kissé jobban töröd a fejeeskedet. — **Szűsz Honka.** Jótékony célra a legkisebb adományt is szívesen kell fogadni. Te magad semmikép sem segíthetél volna sokat, de sok kicsi sokra nő és lám, olyan kis adományokból, minő a tied is volt, a »Kis Lap« már hatszáz frtnál többet gyűjtött össze és ez már lendít valamit a szegény gyermekeken. — **Brünauer Jenő.** Ha a küldött összeg nem volt kimutatva, jele, hogy nem kaptam meg. — **Gránát Kati.** A czimképek színezését épen számos kis olvasóm, kérelmére kellett elhagynom, mert színezés által a művészi rajz sokat veszített; kis olvasóim, helyesen, azt mondták, hogy többet ér a szép tiszta rajz. — **Kohn Fanni.** Az a könyv, melyről kérdezősköddöl, nem gyermekek számára van írva. — **Mauritz Juliska.** Nagy sajnálatomra most egyhamar nem fogják teendőim megengedni, hogy kívánságodat teljesítsem. — **Goldstein Zseni.** A szíves megemlékezés jól esik s örvendek, hogy a »Kis Lap«-ban örömet találtok. Én is viszonzom a jó kívánságot: éljete! — **Detsinyi Henrik.** Kérdésed nem világos. A »Kis Lap«-nak egy régi kötetét, vagy csak egy régi számát kívánod-e és melyiket? De mindenkép a kiadóhivatalból kaphatsz felvilágosítást.